

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Рев-07-000 230
Бања Лука, 08.7.2009. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија, Драгослава Лукића, као предсједника вијећа, Петра Бајића, Јанка Нинића, Росе Обрадовић и Сенада Тице, као чланова вијећа, у правној ствари тужиоца Ж. Т. из Б. Л., ... број ..., против туженог К. А.Д. Б. Л., ... број ..., кога заступа М. М., адвокат из Г., ради заштите права из радног односа, одлучујући о ревизији туженог против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број Ж-370/03 од 27.4.2006. године, на сједници одржаној 08.7.2009. године донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Бањој Луци број РС-1627/02 од 24.6.2003. године обавезан је тужени К. А.Д. Б. Л. да тужиоцу Ж. Т. из Б. Л. исплати дуг у износу од 3.576,00 КМ, и то: 1.995,00 КМ на име неисплаћених плата за период од 15.3.2002. до 31.10.2002. године; 56,00 КМ на име топлог obroка за 10 мјесец 2002. године; 85,00 КМ на име превоза на посао и са посла за период од 08. до 10. мјесеца 2002. године; 240,00 КМ на име регреса за кориштење годишњег одмора за 2002. годину и 1.200,00 КМ на име накнаде за обављање стручних и административних послова за управни одбор туженог у периоду од 3. до 10. мјесеца 2002., све са законском затезном каматом почев од 09.12.2002. године до исплате (став 1.). Истом пресудом се првостепени суд огласио стварно ненадлежним за одлучивање о захтјеву тужиоца да му тужени за спорни период изврши уплате доприноса ЈФ за ПИО РС - Филијала Б. Л. (став 2.).

Другостепеном пресудом Окружног суда у Бањој Луци број Ж-370/03 од 27.4.2006. године жалба туженог је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Тужена побија другостепену пресуду због повреда одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права с приједлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати другостепеном суду на поновно суђење.

Одговор на ревизију није поднесен.

Ревизија није основана.

У тужби тужилац захтјевом тражи да му тужено предузеће исплати на име: 1. неисплаћених плата за период од 15.3.2002. до 31.8.2002. године у износу од 1.995,00 КМ; 2. накнаде топлог obroка за октобар 2002. године у износу од 56,00 КМ; 3. накнаде за превоз на посао и са посла за период од 08. до 10. мјесеца 2002. године у износу од 85,00 КМ; 4. регреса за годишњи одмор за 2002. годину у износу од 240,00 КМ и накнаде за обављање стручних и административних послова за Управни одбор туженог у периоду од 03. до 10. мјесеца 2002. године у износу од 1.200,00 КМ, укупно 3.576,00 КМ, све са законском затезном каматом почев од 09.12.2002. године до исплате, као и да за наведени период за њега изврши уплате законских доприноса ПИО РС - Филијала Б. Л.

Наконведеног поступка првостепени суд је утврдио: да је тужилац са туженим 01.11.1998. године засновао радни однос на неодређено вријеме са којим је дана 31.10.2002. године под бојем 1.180/02 закључио споразум којим му са 31.10.2002. године престаје радни однос код туженог и да му до престанка радног односа припадају сва права сагласно Закону о раду, општем и посебном колективном уговору; да из писменог извјештаја обрачунске службе туженог од 19.11.2002. године произилази да тужиоцу на име неисплаћене плате за период од марта до краја августа 2002. године припада износ од 1.995,00 КМ, на име топлог obroка за мјесец октобар 2000. године износ од 56,00 КМ, на име трошкова превоза на посао и са посла у износу од 85,00 КМ, на име обављања послова за Управни одбор тужене од марта до октобра 2002. године, за сваки мјесец од по 150,00 КМ, укупно 3.576,00 КМ.

Код оваквог стања чињеница нижестепени судови налазе, да је тужилац доказао постојање потраживања према туженом која му након споразумног престанка радног односа није исплатила плате и друга примања за период ближе наведен у изреци првостепене пресуде, а што све произилази из извјештаја обрачунске службе туженог предузећа од 19.11.2002. године, а да тужени током поступка није доказао да је у спорном периоду од 03. до 10. мјесеца 2002. године пословао са губитком у којем случају би се примјенивале одредбе Општег колективног уговора („Службени гласник РС” број 6/97 до 21/01) као и Посебни колективни уговор за грађевинарство, стамбене и комуналне дјелатности Републике Српске, по којима сваком запосленом раднику се врши исплата плата у висини од 70% од плате коју би радник остваривао. Стога су примјеном одредби члана 83. и 84. Закона о раду, те одредба члана 7., 102., и 123. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 58/03, 85/03, 74/05 и 63/07 - у даљем тексту: ЗПП) судили тако што су удовољили тужбеном захтјеву тужиоца на начин ближе наведен у изреци првостепене пресуде, док су се у односу на захтјев за уплате законских доприноса ПИО - Филијала Б. Л. огласили стварно ненадлежним, све спроведене парничне радње укинули и тужбу у овом дијелу одбацили.

Оваква одлука другостепеног суда је правилна.

Супротно ревизионим наводима туженог, нижестепени судови су оцијенили све релевантне чињенице одлучне за одлуку о спору, при чему су оцијенили и приговоре туженог које сада понавља у ревизији, да је тужени у спорном периоду пословао са губитком и да тужиоцу не припада право на плате и друга наведена примања по основу рада, а што све произилази, како су то правилно закључили нижестепени судови, из приложеног писменог извјештаја обрачунске службе туженог од 19.11.2002. године у којем су наведени износи који тужиоцу по основу уговора о раду припадају, због чега не стоје ревизиони разлози повреда одредаба парничног поступка из чл. 209. у вези с одредбом чл. 249. ст. 1. ЗПП.

Стим у вези беспредметно је устрајавање ревизије у приговорима, да је другостепени суд морао инсистирати да вјештак финансијске струке Д. С. допуни писмени налаз и мишљење, као и да је другостепени суд био дужан провести доказ финансијског вјештачења по другом финансијском вјештаку на околности је ли тужиоцу припадају накнаде плата и других примања по основу уговора о раду као и на околности је ли тужени у спорном периоду пословао са губитком.

Ово из разлога што је туженом током поступка било омогућено да предлагањем извођења доказа на наведене околности доказује постојање чињеница о којима је било ријечи, што тужени није чинио, а из изведених доказа, како је речено, прије свега писменог извјештаја обрачунске службе туженог од 19.11.2002. године произилази да тужиоцу припадају накнаде плата и друга примања у износима који су наведени у том извјештају.

Ни материјално право није погрешно примјењено на штету туженог када је тужиоцу досуђена накнада плата, топлог obroка, трошкова превоза, регреса као и накнаде на име обављање послова за Управни одбор туженог, све у већ реченом периоду у износима који су наведени у првостепеној пресуди све са законском затезном каматом на укупни износ почев од 09.12.2002. године (када је тужба поднесена у овом спору), а све сходно одредби чл. 83. и 84. Закона о раду („Службени гласник РС”, број 38/03 до 55/07) у вези с одредбама чл. 69. Посебног колективног уговора за грађевинарство и стамбено-комуналне дјелатности Републике Српске, те чл. 277. ст. 1. Закона о облигационим односима (“Службени лист СФРЈ”, број 29/78 до 57/89 и “Службени гласник РС”, број 17/93 до 74/04) када је у питању право на накнаду на име камате.

Из изложеног произилази да побијана пресуда, нема недостатка на које указује ревидент, односно на које овај суд пази по службеној дужности. Сходно томе, ревизија туженог је одбијена као неоснована (чл. 248. у вези с одредбом чл. 241. ЗПП).

Предсједник вијећа
Драгослав Лукић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић